

Piekervaring

Een groene vlek met een paar grijze puisten in een diepblauwe zee. Dat is mijn eerste indruk van het Griekse eiland Samos vanuit het vliegtuig. We verblijven in Votsalakia aan de voet van één van die puisten, de Vigla. Het is de hoogste berg van Samos. Elke dag kijken we naar de kale top, soms in wolken gehuld, vaker tegen een strakblauwe hemel. De hostess van de reisorganisatie heeft een beklimming met klem afgeraden omdat dit te gevaarlijk zou zijn.

Elke dag maken we schitterende tochten langs ruige kusten en door het schilderachtige binnenland, maar er blijft verlangen. De bergtop lijkt steeds meer aan me te trekken. Aan het eind van de vakantie is het zo ver. Ik ga de Vigla beklimmen, alleen.

De berg begint eigenlijk al aan de kust. Met het geruis van de zee nog in mijn oren volg ik de stijgende steenslagweg door bloemrijke olijfgaarden. Recht voor mij uit rijzen rotswanden omhoog, zacht geel getint in het vroege ochtendlicht, maar ongenaakbaar. De weg buigt om de kliffen heen en eindigt bij een wit kapelletje. Van hieraf voert een stenig ezelpad omhoog naar het dennenbos op de steile helling. Het avontuur begint.

Halverwege de klim staat boven op een rotspunt een wit gebouwtje: Monasteria Evangelistria, een nonnenklooster. Aan de voet van de rots ligt een keurig onderhouden moestuin, een vreemde oase in dit weerbarstige landschap. In het klooster wonen nog twee religieuzen. Een van hen bewerkt in een aardkleurig habijt met een enorme hak de grond van het aardappelbed. De andere non opent voor mij de kloosterpoort. Haar zwarte gewaad laat alleen een vriendelijk, rond gezicht van onbestemde leeftijd onbedekt. Ze biedt me water aan uit de bron die naast het klooster ontspringt. Het beste water van Samos, waarvan zelfs wordt beweerd dat het de doden tot leven kan wekken. Even later zet ze een schaal brood voor me neer en een stukje zoetigheid. Ik eet met smaak, maar geniet nog meer van het uitzicht over de ruisende pijnbomen op de intens blauwe zee in de diepte en vage eilanden ver weg. Ik zou hier uren kunnen mijmeren.

De berg trekt echter nog steeds. Na het aansteken van een kaarsje bij de kapel vervolg ik mijn tocht. De dennen maken plaats voor kreupelhout. Hogerop groeien door de wind geschoren dwergstruiken en kruiden met fel gekleurde bloemen. De rotstuin wordt ruiger en gaat over in hellingen van los liggend puin. Om één uur sta ik op de top van de Vigla. Eigenlijk een onaangename plek. Tussen de keien staat een lelijke betonnen paal met een hoogteaanduiding: 1443 meter boven zeeniveau. Een kille wind giert over de bergkam. In de luwte van een paar rotsblokken kan ik mijn brood eten zonder dat de wind er met mijn beleg vandoor gaat.

Maar land en zee liggen aan mijn voeten, waar ik ook kijk. Ik voel me zo vrij als een vogel in vlucht. Het gaat niet om de top maar om de piekervaring!

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 71/72. 2003.